

Zsidó Ferenc

Laska Lajos

(Rövidprózák)

Ajándék a korszellemnek

Laskának nem volt autója. Elvből. Inkább gyalog, busszal, vagy biciklivel járt. Láta ugyan, hogy a szomszédság, a távolabbi ismerősök olykor mintha sajnálkozva néznének rá, valahogy úgy, hogy ó, te szegény, hát nem telik rá?, de Laska ezzel nem törődött. Egy idő után azonban a barátai, rokonai is unszolni kezdték, hogy ugyan már, vegyen egy autót, nem látja, hogy mindenkinek van? Vegye már észre: ezt kívánja a korszellem! Laska tiltakozott, magyarázkodott, elveire hivatkozott, de nem talált megértésre, sőt. Így végül beadta a derekát. Ha ezt kívánja a korszellem...

Egy rozogábbat vásárolt. Gondolta: amilyen a mai korszellem, jó lesz az neki.

A pattanás közbelép

Laska Lajos és párja mindig egy kádban fürödtek, főleg azért, mert úgy kevesebb vizet használtak el.

Történt egyszer, hogy fölöttébb paprikás hangulatban kerültek bele a kádba: a vita, mely lassan mérgesedett veszekedéssé, már hosszú ideje folyt, és csitíthatatlannak látszott, mert elvi jellegű volt. Létfilozófiájukra roppant kényesek voltak mindketten. A veszekedés hevében az asszony indulatosan hátrat fordított Laskának, mintegy jelezve, ha ennyire nem tudnak egy hullámhosszra kerülni, látni se kívánja. És ekkor Laska Lajos megpillantott a hátán egy pattanást. Egy kövérre hízott, sárga pattanást. Imádta nyomogatni; a sajátjait is, de párjáét még inkább.

Engedd meg, hogy kinyomjam, kérte. Csináld, mondta a párja engedékenyen. Megbékéltek. Elveikről megfeledkeztek.

Őszinte megbánás

Addig-addig noszogatta a párja Laskát, hogy gyere, te, nézd meg ezt a jó kicsi folytatásos filmet, hogy egy gyenge pillanatában Laska engedett az unszolásnak, félretette elveit, s odaült a fekete doboz elé. A filmet ugyan nem élvezte különö-

sebben, sőt, mondhatni egyáltalán, de azért csak odaült következő alkalommal is, s utána is, s aztán megint, s egyre gyakrabban. Szokásává vált. Pedig a filmeket továbbra is unta, olyan távolinak, idegennek tűnt mindaz, ami bennük volt, csöppet sem tudta felkelteni az érdeklődését. Gyakorta elaludt a tévé előtt. A felesége ilyenkor korholta, és értetlenkedett, mert hogy lehet elaludni ilyen érdekes adás közben? Laska pironkodott, s hogy tényleg nem illik, s ejnye-bejnye, s szám-bánom, hogy legközelebb ismét elaludjon, hogy lassan lelkiismeret-furdalása legyen az ügy miatt.

Történt egyszer, hogy hírért vették, az egyik filmszínésznek jelenése lesz a közeli nagyvárosban valami jótékonysági esten. Laska már tudta, török-szakad ott kell lennie. El is ment, jegyet az első sorban váltott, méregdrágán. Egy beszélgető-műsor volt, melynek keretében a műsorvezető a közönség kérdéseinek is helyt adott. Laska is jelentkezett, s amikor sorra került, kezét tördelve, őszinte megbánást mutatva arra kérte alázatosan a színészt, bocsásson meg neki, amiért rendszeresen elalszik a filmjei alatt.

Kilép a szervezetből

Egy napon Laska úgy érezte, elég, ez így nem mehet tovább, túlságosan elfajultak a dolgok, ki kell lépnie a szervezetből. Merthogy ott csupa öntelt, fel-fuvalkodott, hájfejű bunkó van — Laska korholta magát, amiért erre csak ilyen későn jött rá. Cinikus hangvételű „búcsúlevelet” írt, melyben részletesen ecsetelte kilépésének okait. Valósággal ontotta az elmarasztalásokat, a sértéseket, a szervezetet élveteg, önző majmok gyülekezetének ábrázolta, hol egy olyan nemes lélek, mint ő, nem érezheti jól magát.

A levelet kéjes örömmel tette postára, úgy, mint aki megmutatta...

Az, hogy sosem volt tagja a szervezetnek, nem zavarta.

A megoldás

Laska egyszer megelégette azt, hogy legtöbbször, ha megszólal, az emberek megbotránkozva, értetlenül néznek rá, esetleg vigyorognak. Elhatározta, ezután hallgatni fog. Így is tett, összeszorított szájjal.

Az emberek megbotránkozva, értetlenül néztek rá, esetleg vigyorogtak.

Albert-Lőrincz Márton

Álmodhatnék

álmodhatnék színes gömbökről
nefelejcsről pipacsmezőkről
hatvan helyett csak a feléről
kosztolányi játzó kedvéről

mert játszótárs akarok lenni
attilával kuglófot enni
szeretőmmel padlásra menni
s rímes furcsa játékot merni

álmodni játszani szeretni
nem divat ma kikacag a kor
s korom is (kormos üveget fest
hogyan ne lássak jól se ki se be)

pedig talán s hátha mégse
rútabb korom mint volt másnak
mint mikor mifelénk s késve
csak bolond ment poétának

Az odorban

Bekecs alatt tán Iszujkán
bekecsben én a kis utcán
fel s le mozgattam testemet
korom pora ne lepjen meg
be-benéztem udvarokba
sóhajtott a szükség toroka
élet itt a végességben
alig akadt lencsevégre
de mintha egy udvar mélyén
a csöndben szél szöszmötölne
a nyitott csűrkapu megett
szép menyecske tüsténkedett
mintha csak egymaga volna
szénát vetett az odorba
